

[Elsø-Mærete Ross.]

med udviklingslandene, hvis vi ikke selv går i gang med bilaterale projekter. Det er ikke rigtigt. Vi har hidtil kun haft et par enkelte små projekter i gang, men alligevel bliver mange, måske endda for mange, stipendiater fra udviklingslandene sendt til uddannelse i Danmark, og vi selv sender mange eksperter ud gennem de internationale organisationer. Det er derfor så vigtigt, at erhvervslivets interesse for bistand yderligere vækkes og dets aktive medvirken sikres. Uddannelsen af stipendiater og eksperter, der af FN's særorganisationer henlægges til Danmark, kan ikke gennemføres uden erhvervenes og mange organisationers aktive medvirken. Det er jo ofte folk inden for deres rækker, der skal undervise og vejlede. Desuden er det erhvervenes folk, der i mange tilfælde selv skal udsendes som eksperter, og som har brug for orlov med rimelig mulighed for at kunne få deres arbejde igen, når de kommer tilbage.

Der synes overalt i verden at være mangel på eksperter, og jeg kan derfor fuldt ud tiltræde betænkningens ønske om udvidelse af vore universiteter og højere læreanstalter til yderligere uddannelse af fagfolk, så at vi også har folk, vi kan sende ud til udviklingslandene. Jeg tror, at eksperter, der er veluddannede til det job, de påtager sig i udviklingslandene, er med til at skabe goodwill for det land, de kommer fra. I øvrigt kan Danmark skabe sig goodwill i u-landene ved, at vore delegerede ved afstemninger i FN og særorganisationerne tager positiv stilling til disse landes problemer. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vort arbejde med og i de internationale organer styrkes. Det kan ske bl. a. ved, at vore delegerede møder velforberedte og altid er instrueret om vore politiske synspunkter med henblik på FN-hjælpen og konsekvent arbejder ud fra dette synspunkt i alle organer, og ved at de mere intenst følger arbejdet i organisationerne. Vi bevilger ofte midler til dem, men bør følge disse midlers anvendelse endnu nøjere, end vi gør. Jeg er sikker på, at vi også på den måde kan skaffe os goodwill hos udviklingslandene.

Hvis Danmark fortsætter med at klausulere halvdelen af et forøget multilateralt bidrag til FN og desuden vil sætte bilaterale projekter i gang, er det forståeligt, at de

folk, der hidtil har klaret opgaverne, må have deres stab betydeligt udvidet; jeg forstår også, at en bedre koordinering af mange opgaver er ønskelig.

I betænkningens forslag til budget er administrationen anført til 1 mill. kr. årlig. Jeg synes, man må spørge sig selv, om lovforslagets store tredelte centralorganisation nu også er det rigtige, og om det er hensigtsmæssigt at centralisere så stærkt, som det her er foreslået. I § 3 nævnes 11 forskellige store opgaver, som styrelsen skal arbejde med. Desuden skal der oprettes et sekretariat med direktør o. s. v. I bemærkningerne til § 5 står der, at udenrigsministeriet og ressortmyndighederne fortsat skal varetage deres opgaver efter de hidtidige retningslinjer. Ser man udenrigsministeriets opgaver igennem, skulle man tro, at disse opgavers omfang måtte stige i takt med vort forøgede bidrag til udviklingslandene, og at det derfor var særlig påkrævet at udbygge og styrke dette ministerium væsentligt. Det står der intet om i lovforslaget; måske den højtærede udenrigsminister vil være så venlig at oplyse mig om, hvorvidt jeg ser helt galt på dette spørgsmål.

På samme måde kunne man tænke sig, at ressortmyndighederne også ville få deres arbejde forøget, ikke mindst hvis en større koordination af deres u-landsbistand gennem de særorganisationer, der henhører under dem, blev gennemført. Jeg har svært ved at forstå, at disse myndigheder bliver mindre overbelastede gennem den foreslåede nye administration.

Under ledelse af sekretariatets direktør foreslås der oprettet et særligt forskningsinstitut. Ved mødet på Christiansborg i januar om u-landshjælpen fik jeg indtryk af, at man mente, at kendskab til etnografi, antropologi, religionsfilosofi, sociologi, psykologi og nationaløkonomi foruden specialkendskab til de enkelte u-landes religiøse, sociale og politiske forhold var nødvendige forudsætninger for at gøre os kvalificerede til at deltage i bistandsarbejdet. Flere fandt derfor et særligt u-landsinstitut nødvendigt. Betimeligheden af oprettelsen af et sådant institut må drøftes i udvalget. Et par videnskabelige medarbejdere kan vel ikke formodes at kunne dække så store områder, og i hvert fald må det være forkert sprogbrug at tale om videnskabelig